„Много е хубаво, за да е вярно” или „Много е хубаво, за да се случи” казват често хората, без да осъзнават, че по този начин сами подрязват крилете си и вместо да летят и животът им да бъде озарен, вдъхновен, щастлив… вместо да си позволят да разгърнат потенциала си в пълнота и да живеят в своя максимум, с любов, те се задоволяват да водят или по-точно да влачат някакво съществуване, което въобще не резонира с пулса на сърцето им, но пък поне им е познато. А в познатото има някакъв уют… Да, може да поражда болка този уют, може бавно да притъпява сетивата ти и желанието ти за живот тази сигурност, но не излизаш поне от зоната на обичайния си комфорт, защото отвъд него кой знае какво те чака и дали онова, което ще дойде, ще бъде по добро и няма да те кара да страдаш повече. Или както казва Дебелянов: „… а в свойта вяра сам не вярвам аз.” С такава нагласа едно е сигурно – страданието ще продължава и ще се задълбочава. То е всъщност голям приятел – иска да ти сигнализира, че някъде в нещо бъркаш… че трябва нещо да промениш – в себе си или в своя живот. Когато осъзнах това, ми стана пределно ясно, че не съм тук, за да осъществявам чужди сценарии за моя живот, а за да сбъдна своя собствен – да изживея този живот, който ми е даден, по начин, по който искам да стане това. И не ме е еня какво ще кажат хората или че на някого няма да му харесат моите възгледи, моите избори, нещата, които правя. Не е и необходимо, нито пък възможно всички да те харесват. По-скоро знам, че опитваш ли се да угодничиш пред хората, за да не ги разочароваш, в крайна сметка разочароваш себе си. Според мен трябва човек да бъде пределно искрен, честен, първо, със себе си – това е фундаментът. Тогава можеш да бъдеш честен и с другите – иначе е невъзможно. Но за това се изисква сила. Да се изправиш и да заявиш пред себе си и пред света: ето, това съм аз и това искам! Тази естественост, чистота, пределна искреност е като огън, който ще унищожи всичко фалшиво в теб и в твоя живот. Да, задължително ще има болка, но тази болка ще си струва… тя ще бъде лечебна, защото това, което ще остане, ще е като истинско злато, преминало през изпитанието на огъня. И осъзнал тези неща, живеейки по този начин, аз се чувствам щастлив и благословен човек. За разлика от повечето хора казвам, усмихвайки се: „Ооо, толкова е хубаво, че усещам копнежа му да се случи! Не мога да остана безразличен, безучастен и… ще му помогна да се сбъдне!” :) И така… с лекота се случват нещата при мен. Но правилната настройка, вътрешната нагласа е много важна… Да не кажа… тя е всичко! :)